

Arrest

nr. 53 560 van 21 december 2010
in de zaak RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Mongolische nationaliteit te zijn, op 14 september 2010 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 september 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikkingen van 7 oktober 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker en verzoekster kwamen volgens hun verklaringen op 8 februari 2010 het Rijk binnen en dienden op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 7 september 2010 werden beslissingen tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissingen.

1.2. De bestreden beslissing voor mevrouw X (verzoekster) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Mongoolse nationaliteit te beschikken, tot de Durvud-bevolkingsgroep te behoren en afkomstig te zijn uit Ulaanbaatar. Sinds 2006 werkte u als transportmanager, boekhoudster en aankoopster voor het Mongools-Chinese bedrijf Fada, dat onder andere Kashmirwol verhandelde. Op 01/01/2008 vierde u nieuwjaar in een café. Uw Chinese baas was ook aanwezig. Hij was beschonken en duwde u van de trap. U had zware kwetsuren aan uw rug en kon zes maanden niet

bewegen en daarna moest u zich gedurende zes maanden met krukken verplaatsen. In de lente van 2008 ging het bedrijf failliet. Omdat u uw documenten en een ontslagbrief nodig had belde u verscheidene keren naar uw ex-baas. Eén keer nam hij op. Toen ging u naar het bedrijf maar hij zei dat u moest langskomen op een adres dat hij u gaf. Op 18/10/2009 ging u daar heen. Zowel de Mongoolse als de Chinese ex-directeur van Fada waren aanwezig. U had de indruk dat er een feestje aan de gang was. Er was ook nog een vrouw aanwezig. De Chinese ex-directeur ging met de vrouw het balkon op. Plots hoorde u een schreeuw van een vrouw. U had de indruk dat ze van het balkon was geduwd. U panikeerde, verliet de woning en ging terug naar huis. U belde uw echtgenoot op die zei dat u kalm moest blijven. De volgende dag werd u telefonisch opgeroepen door de politie. Uw vertelde wat u had gezien. De twee gewezen directeurs hadden verklaard dat u de vrouw, een prostituee, bij hen had gebracht. U werd verscheidene keren verhoord. U werd er van beschuldigd een pooier te zijn. De politie zei dat u voor een bende werkte. U werd tevens beschuldigd van het aanzetten tot zedenfeiten. Op 18/01/2010 kreeg u te horen dat uw zaak was overgemaakt aan de procureur. Op 25/01/2010 werd u nogmaals opgeroepen. Er werd u gezegd dat u zich dezelfde dag moest aanmelden bij de procureur. U ging daar niet heen. U dook onder bij uw broer in Ulaanbaatar. In de tussenliggende periode werd u ook verscheidene keren lastig gevallen door de familie van de overleden vrouw. Ze kwamen dronken langs en zeiden dat ze zich zouden wreken en dat ze heel het gezin zouden vermoorden. Ze gooiden tevens stenen naar uw huis.

Op 27/10/2010 verliet u samen met uw echtgenoot Mongolië. Jullie werden per auto en vrachtwagen via Rusland naar België gebracht. Op 08/02/2010 kwam u in België aan. Dezelfde dag vroeg u asiel aan.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten neer: een kopie van uw identiteitskaart, oproepingsbrief van de politie, een medisch attest en een jullie huwelijkscertificaat.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dient te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van Vluchteling niet kan worden verleend. Eerst en vooral dient te worden opgemerkt dat uw asielmotieven op zich –valse beschuldigingen van pooierschap en het aanzetten tot zedenfeiten- niet ressorteren onder de Conventie van Genève. U wordt immers niet vervolgd omwille van uw politieke overtuiging, uw religie, ras, nationaliteit of omdat u tot een bepaalde sociale groep zou behoren. Uw asielmotieven zijn louter gemeenrechtelijk van aard en u diende aldus de normale rechtsgang af te wachten. Niets wijst er op dat u geen eerlijk proces zou krijgen. U bent immers voordien nooit vervolgd geweest en was nooit politiek, religieus, enz... actief (CGVS pp. 5, 8-10).

Met betrekking tot de beoordeling van het reële risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2b (foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst) dient te worden gesteld dat uw situatie hieronder niet valt gezien het ongeloofwaardige karakter van uw asielaanvraag. Dienaangaande dient er te worden op gewezen dat uw verklaringen voor het CGVS fundamenteel verschillen van uw antwoorden in de vragenlijst die u invulde met de hulp van een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken. Voor het CGVS (pp. 8-10) verklaarde u meermaals dat u valselijk wordt beschuldigd van pooierschap en het aanzetten tot zedenfeiten. U verklaarde tevens dat u om geen andere redenen Mongolië hebt verlaten. In de antwoorden in de vragenlijst had u echter gesteld dat u werd verdacht van de dood van die vrouw (vraag 5). Hiermee geconfronteerd verklaarde u dat u bij het invullen van de vragenlijst had gesteld dat u valselijk werd beschuldigd van het aanzetten tot zedenfeiten (CGVS p. 12). Dit is een onafdoende verklaring. De vragenlijst werd u immers in het Mongools voorgelezen en u ondertekende ze. Deze afwijkende verklaring ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Verder dient er te worden gewezen op het feit dat u geen bewijzen kan aanbrengen van uw zaak. U legt wel een oproepingsbrief neer van de Mongoolse politie maar deze oproepingsbrief spreekt zich niet uit over de reden waarom u werd opgeroepen. De talrijke andere keren dat u werd opgeroepen bij de politie kan u niet aantonen. U legt tevens een medisch attest neer aangaande de verwondingen aan uw rug. Dit medisch attest spreekt zich niet uit over hoe u deze verwondingen opliep. U kunt tevens niet aantonen dat u voor het bedrijf Fada was tewerkgesteld. Evenmin kunt u aantonen dat u bent dat u bent opgeleid tot boekhoudster terwijl u nochtans in Mongolië over dergelijke bewijzen zou beschikken. Uw uitleg hiervoor dat u er niet hebt aan gedacht is onafdoende (CGVS p. 3). Op iedere asielzoeker rust immers de plicht om in de mate van het mogelijke zijn relaas zoveel mogelijk te staven.

Ook dient te worden opgemerkt dat u in Mongolië te weinig stappen hebt gezet in uw zaak.

De overige documenten die u neerlegde zijn niet van dien aard dat ze de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in de positieve zin kunnen ombuigen.

Ze weerleggen immers geen van bovenstaande vaststellingen. Jullie huwelijkscertificaat en de kopie van uw identiteitskaart vormen louter een aanwijzing van uw identiteit. Uw identiteit wordt niet door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

1.3. De bestreden beslissing voor mijnheer Enhbold DAVAA (verzoeker) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Mongoolse nationaliteit te beschikken, tot de Bayad-bevolkingsgroep te behoren en afkomstig te zijn uit Ulaanbaatar. Op 27/01/2010 verliet u uw land van herkomst en op 08/02/2010 vroeg u in België asiel aan. Uit uw verklaringen voor het CGVS blijkt dat u uw asielaanvraag integraal baseert op de vluchtmotieven die door uw echtgenote werden aangehaald en dat u zelf geen eigen vluchtmotieven aanhaalt.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een kopie van uw identiteitskaart neer en jullie huwelijkscertificaat..

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw echtgenote Otgontsegseg Badam. In het kader van haar asielaanvraag heb ik een beslissing tot Weigering van de Vluchtelingenstatus en Weigering van de Subsidiaire Beschermingsstatus genomen omwille van het kennelijk vreemde en ongeloofwaardige karakter van haar asielmotieven. bijgevolg kan ook wat u betreft niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de conventie van Genève of een reël risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van Subsidiaire Bescherming.

De door u neergelegde kopie van uw identiteitskaart en jullie huwelijkscertificaat zijn niet van dien aard dat ze de beslissing van de Commissaris-generaal in de positieve zin kunnen ombuigen. Ze weerleggen immers bovenstaande vaststellingen niet. Ze vormen louter een aanwijzing van uw identiteit die niet door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen worden betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoekers hebben tegen de bestreden beslissingen twee verzoekschriften ingediend. In het belang van een goede rechtsbedeling is het aangewezen de twee beroepen wegens verknochtheid samen te voegen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3.2. In een eerste en enig middel werpen verzoekers de schending op van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheids- en vertrouwensbeginsel en van de motiveringsplicht. Verzoekers verwijzen naar rechtspraak van de Raad van State in geval een beslissing met machtoverschrijding is genomen en menen verder dat onderhavige bestreden beslissingen onderworpen zijn aan de formele motiveringsplicht zoals voorzien

bij de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Volgens verzoekers wordt niet gemotiveerd waarom zij niet in aanmerking zouden komen voor de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3. Onder 'middel' wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop de rechtsregel of rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden. Verzoekers voeren als eerste, tweede en derde onderdeel van het enig middel een schending aan van de het redelijkheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, de zorgvuldigheidsplicht en verwijzen tevens naar machtsoverschrijding. Het aangevoerde eerste, tweede en derde onderdeel van het enige middel alsook de vermelding van het begrip machtsoverschrijding komen er enkel op neer zeer summier te poneren dat verzoekers het oneens zijn met de bestreden beslissingen. Verzoekers zetten nergens uiteen waar en hoe de aangevoerde rechtsnormen door de bestreden beslissingen geschonden worden. Voor zover al ontvankelijk, zijn deze onderdelen kennelijk ongegrond (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 29 november 2006, nr.165.291).

3.4. In een vierde onderdeel van het enig middel wordt de motiveringsplicht aangevoerd. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Verzoekers blijven louter theoretisch en lichten niet toe waarom "*de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is*", noch welke motieven "*onjuist, juridisch onaanvaardbaar of onwettig*" zijn.

3.5. Verzoekers bewering dat de bestreden beslissingen niet motiveren waarom de subsidiaire bescherming wordt geweigerd berust op een onzorgvuldige of verkeerde lezing van de bestreden beslissingen waar uitdrukkelijk wordt gesteld dat de verklaringen van verzoekster dermate tegenstrijdig zijn dat de waarachtigheid van de feiten zelf wordt tenietgedaan (zie gehoorverslagen van de familieleden toegevoegd aan de administratieve dossiers). Daarenboven brengen verzoekers geen objectieve bewijzen aan van hun asielmotieven, noch van verzoeksters tewerkstelling, noch van haar aanwezigheid in Mongolië op het ogenblik van de feiten. Verzoekster licht evenmin toe hoe ze enerzijds in de vragenlijst verklaarde verdacht te worden van moord maar dit later op het CGVS ontkent en verklaart enkel beschuldigd te zijn van aanzetting tot zedenfeiten en pooierschap. Aangezien in redelijkheid niet kan worden aangenomen dat men 'vergeet' of men al dan niet voor moord of doodslag wordt vervolgd en gezien de zwaarwichtigheid van de misdrijven is een discrepantie in het relaas onaanvaardbaar. Hoe dan ook wordt evenmin aangetoond dat deze asielmotieven onder het toepassingsgebied vallen van de conventie van Genève en maken ze evenmin aannemelijk dat verzoekster, voor zover het asielrelaas waarachtig is -quod non- geen eerlijk proces zou krijgen. De Raad stelt vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist.

3.6. Verzoekers weerleggen de gedane vaststellingen in de bestreden beslissingen niet. Noch brengen ze thans argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekers verklaringen zijn op essentiële punten ongeloofwaardig zodat geen problemen, laat staan systematische vervolging aannemelijk is, noch dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers een reëel risico op ernstige schade lopen bij terugkeer naar het land van oorsprong. De bestreden beslissingen zijn pertinent en gesteund op draagkrachtige motieven, die de Raad bevestigt en overneemt.

3.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering

van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

3.8. Het vierde onderdeel van het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV 59 145 / IV en RvV 59 147 / IV worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénentwintig december tweeduizend en tien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK